

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2022 r.

Pozycja 81

POSTANOWIENIE

z dnia 23 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 196/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 lipca 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 21 listopada 2012 r. skarżący wystąpił o ustalenie warunków zabudowy dla dwóch budynków magazynowo-biurowo-produkcyjnych na działkach o nr: [...] położonych w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 24 maja 2013 r. Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił ustalenia warunków zabudowy dla powyższej inwestycji. Skarżący wystąpił 29 listopada 2018 r. z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), które Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO) postanowieniem z 13 grudnia 2018 r. (nr [...]) uznało za nieuzasadnione.

W związku z powyższym skarżący wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej jego decyzją. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postę-

powania, wymierzenia organowi pierwszej instancji grzywny oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Wyrokiem z 12 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA uwzględnił skargę stwierdzając, że organ pierwszej instancji dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania oraz że nie miało ono miejsca z rażącym naruszeniem prawa.

Od powyższego rozstrzygnięcia Wójt wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), który postanowieniem z 26 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę. W uzasadnieniu odwołał się do postanowienia składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), w którym przyjęto, że wniesienie ponaglenia, jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania, dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej.

Postanowienie NSA z 26 listopada 2020 r. wskazane zostało przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 15 lipca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 6 sierpnia 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie: 1) odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem – wraz z czterema ich kopiami: a) wyroku WSA z 12 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]), b) postanowienia SKO 13 grudnia 2018 r. (SKO [...]), uznającego ponaglenie skarżącego za nieuzasadnione; 2) pełnomocnictwa szczególnego do wniesienia i sporządzenia skargi konstytucyjnej, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, w sprawie zakończonej postanowieniem NSA z 26 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) wraz z czterema kopiami; 3) potwierdzenia dokumentującego podaną w skardze datę (tj. 8 marca 2021 r.) doręczenia skarżącemu postanowienia wskazanego w punkcie 2 zarządzenia (np. poświadczonej za zgodność z oryginałem koperty wraz z monitoringiem przesyłki Poczty Polskiej lub potwierdzenia odbioru przesyłki). Do chwili wydania niniejszego postanowienia powyższe braki formalne nie zostały usunięte. Trybunał zaś *ex officio* ustalił, że postanowienie z 26 listopada 2020 r. doręczono skarżącemu 8 marca 2021 r.

3. Skarżący twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 §2b p.p.s.a., rozumiany w sposób przedstawiony w kwestionowanym postanowieniu, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bowiem możliwość uzyskania przedsądu, niezbędnego do wystąpienia z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu już w początkowej fazie postępowania spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona określone przez prawo wymagania oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Jako ostateczne rozstrzygnięcie skarżący wskazał postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 26 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]), które zostało mu doręczone 8 marca 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się więc bieg trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Termin ten upłynął skarżącemu 8 czerwca 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast nadana 7 lipca 2021 r., a zatem z przekroczeniem terminu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. Okoliczność ta – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.